

SEMBLANÇA

per JOAN CUSCÓ i AYMAMI

RICARD SIMÓ I BACH

(El personatge
dels
personatges)

Escau d'emprar aquest subtítol a la Semblança de Ricard Simó, puix ell és l'home -el personatge- que d'ençà d'uns anys s'ha dedicat, amb lloable afany, a buscar personatges i escriure de cadascun, en un número no més baix de 1300, tots els quals fa conviure en les pàgines d'un diccionari biogràfic. El "Diccionari Biogràfic de Sabadellencs" tan esperat. Hom creu que, més tard o més d'hora, el tindrem a l'abast per a poder-lo consultar.

De Ricard Simó no cal fer cap més presentació, perquè ja ha estat ben presentat de fa temps i, en més d'una ocasió, a les pàgines de la premsa local. (És un personatge públic que ha assolit una popularitat). Aleshores crec que puc dispensar-me de fer-la. Cal recordar, això sí, que va néixer a Sabadell l'onze de maig de 1911. Acaaba de fer 71 anys.

Ell és l'home dinàmic, el clàssic "self-made-man": l'home que s'ha fet ell mateix. Ricard Simó

podria ser un protagonista de més d'una novel·la, perquè és un tipus novel·lesc. I d'acció: res de novel·la rosa. Més aviat de color viu, vermell, per exemple... Ah! i no ho dic amb doble intenció, ep!...

Bé prou hauria pogut escriure les seves Memòries, puix té vivències per omplir capítols i capítols plens d'acció, interessants, transcendents... Pàgines viscudes, plenes de batecs i de taquicàrdia...

Quan hom contempla la seva selecta biblioteca bé pensa que en ella hi cabria el gros volum de les seves Memòries. I hom es pregunta: ¿per què no les ha escrites i, a canvi, s'ha dedicat a escriure sobre tants personatges?... Ell mateix ens ho explica:

-No crec que les meves memòries poguessin interessar a ningú. Les que tinc escrites són exclusivament per als meus fills i els meus néts, perquè servin un record real del meu pas per aquesta embrollada vida que els homes han mal-

més.

-Ara que estem ficats en la teva biblioteca, vull preguntar-te: En cas d'un possible incendi, si tinguessis de salvar quatre llibres entre tants, quins salvaries del foc?

-Prefereixo que això no succeïxi, puix per mí tots els llibres que tinc són valuosos i, si intentés salvar-los, segur que quedaria cremat amb ells. De totes maneres, si em fos possible salvar-ne quatre, escolliria la Bíblia, El Quixot, La Nacionalitat Catalana i el Diccionari General de la Llengua Catalana.

* * *

La seva ambició, diu, és la de mirar enlaire. Ell no demana res pel demà. Això sí, cada dia, en llevar-se, només demana el pa nostre de cada dia...

Ricard Simó ofereix la comoditat que pots enfiletar l'entrevista pel cantó que vulguis: a dreta, a esquerra, per tots els llocs es pot encetar. No cal establir un ordre, malgrat que ell és un home orde-

Es una gentilesa de

Restaurant

Joan Maragall, 6 i
Advocat Círrera, 38 (Plaça del Gas) - SABADELL
Telèfon 725 23 00

nat, curós amb el seu fer. Aquest ordre i primmirament el gasta en aquest seu arxiu. Pots demanar-li pel Pau, pel Pere i pel Balanguera que tots els té a l'abast de la mà, amb tots els punts i comes. No hi falta res... És un arxiu ben documentat, fins i tot gràficament. Una font nodrida -i nodridora.

Ell s'inicià a l'ofici de barber, i d'aquest seu origen se'n vanta, justament. D'aquest seu mestratge en l'ofici, n'escrigué un llibre, del qual se'n porten fetes set edicions, titulat: "Barberos y Peluqueros. (Técnica y profesionalismo)".

Hom creu que a ell, al seu ofici, li deu aquesta seva peculiar observació, aquest seu tarannà obert, loquaç, fins i tot "enciclopèdic". Ell és l'home social per excel·lència, capaç d'ambientar un dessert i de fer-se oir amb atenció. Té temes a dojo. Crec que els que el coneixen -i és tot Sabadell quasi- en deuen tenir, en més o menys, aquesta mateixa opinió.

Té l'habilitat de posar-se la gent a la butxaca...

I com que ha estat -i és- en certa manera, un home públic, com hen dit abans, posseeix un arsenal d'anècdotes. Perquè ell és un home anecdòtic.

* * *

En el **Perfil** ja faig constar que en el seu vocabulari no hi ha el NO...És un home d'entrega, que sap donar-se. En ell hi ha una generositat que li sobreix, desbordada... Posant als plats d'una balança tot el que ell haurà donat i tot el que ell haurà rebut, què pesaria més?... Cal creure que al llarg de la seva vida aquesta hipotètica balança ha **pesat** força. Tenint en compte el que ell haurà donat, et fa suggerir aquesta pregunta:

-Què esperes tu a canvi de tot el que has fet?

-Deixar un bon record com a sabadellenc i com a patriota català.

Cal afegir que, tant ell com la seva esposa, tenen donats els seus cosos a la ciència mèdica, a la seva mort.

* * *

Salta a la vista que el nostre personatge, pel seu tarannà obert, és, a més a més, un home ple d'ideals. Fins i tot ha lluitat pels seus ideals. Ell, però, sembla que ja ha tornat de moltes coses...

-Has sommiat truites alguna vegada? -pregunto.

-Truites no, però somnis idealitzats, sí. I encara continuo somniant en la confiança que un dia aquests somnis seran realitat.

-Ni les truites ni els somnis no t'han "indigestat" algun cop?

-Indigestat, no, però decebut, manta vegada.

-Em sembla endevinar que tu ets un altre Càndid volterrià. Ara bé: creus, tu, que, malgrat tot, aquest nostre país podria ésser el millor dels mons?

-Jo crec que sí. Només caldria que cadascu ens proposéssim seguir l'exemple de les nostres grans figures: Prat de la Riba, Verdaguier, Maragall, Macià, Pau Casals, Pompeu Fabra i tants altres catalans que amb llur conducta personal i pública han estat sempre un exemple vivent d'amor, de pau i de llibertat.

-Resumint-ho: què ens **falta** i què ens **sobra**?...

-Jo diria que ens manca humilitat i ens sobra supèrbia. Caldria fer-nos cada dia més a imatge de Crist.

* * *

Hom creu que si Ricard Simó hagués viscut a l'època cervantista, hauria escrit algun llibre de cavalleria, puix en ell n'ha una rica imaginació, plena de idealisme, d'un entusiasme eufòric sense límits, de gran volada. Li vessen les il·lusions del seu temperament ardit, abrandant, capaç d'aixecar masses...

S'impone fer-li aquesta pregunta:

-T'has sentit alguna vegada home frustrat?

-Sí, però a la meua fe i la meua esperança m'han permès continuar el camí que Déu m'ha destinat i crec que quan arribi al final de la llarga caminada, la mort serà el meu reeixir.

-De totes les coses que podries ésser capaç de fer: què t'hauria agradat ser?

-Un bon advocat de causes justes i un bon polític al servei de Catalunya.

És evident que Ricard Simó compta amb un estol d'amics. Per contra, cal suposar que en té alguns en el bàndol de la "oposició". Ara bé:

-Què diries tu a **uns** i **altres**?...

-Als bons amics, gràcies per la seva sincera amistat. A als altres, lamentar que no m'hagin comprès.

* * *

Ricard Simó publica a "Diario de Sabadell", semanalment, una sèrie d'articles dedicada als carrers de la ciutat, els quals duen el nom d'un sabadellenc o sabadellenc. És una sèrie ben documentada, basant-se en el seu esmentat arxiu.

Aquest seus articles han suscitat comentaris perquè el seu autor denuncia que no es fa prou catalanització a través de la Casa Gran. També hi demana per quines raons s'han esborrat del nomenclator local alguns noms de sabadellencs preclars.

La intenció de Ricard Simó és òbvia. És el ressó del seu localisme i catalanisme, que li vessa per tot arreu...

Del nostre personatge en podríem parlar llargament, estirant-lo com un "xiclet... La raó d'espai ens limita, una vegada més. Creiem, però, haver-lo esbossat suficientment. Si bé sempre ens quedarà el dubte que ens hagi faltat quelcom a afegir...

PERFIL

Carabru.
 Figura plena.
 És lletraferit.
 Té lletra menuda.
 Sap la tonada i la lletra...
 Idealista.
 Optimista.
 Ell ha fet també "guerra i pau", molt després, això sí, que Tolstoi..
 En el seu vocabulari no hi ha el NO...
 És eloqüent, vehement i escumós...
 De paraula fàcil: és capaç de vendre el que encara s'ha de fabricar...
 Damunt de tot és un Quixot de la pell de brau catalana...

Questionari "PROUST"

-El principal tret del meu caràcter?
 -La noblesa.
 -La qualitat que prefereixo en un home?
 -La sinceritat.
 -La qualitat que prefereixo en una dona?
 -La feminitat amb el que representa aquesta meravellosa paraula.
 -Allò que més estimo en els amics?
 -La noblesa i el desinterès.
 -El meu principal defecte?
 -El meu optimisme innat, el qual, però, m'ha ajudat a reeixir en la vida.
 -La meva ocupació preferida?
 -Llegir i escriure.
 -El meu somni de benestar?
 -La unió i l'estimació familiar.
 -Quina fòra la meva pitjor desgràcia?
 -La inactivitat forçada per causes de salut.
 -Què voldria ser?
 -Útil a la societat que ens toca viure, la qual la voldria cada dia millor culturalment.
 -On desitjaria viure?
 -En aquesta ciutat de Sabadell que em veié néixer i on desitjaria morir quan m'arribi l'hora.
 -Quin color prefereixo?
 -Tots els que la Naturalesa ha creat.
 -Quina flor prefereixo?
 -La rosa, la violeta, la farigola i el romaní.
 -Quin ocell prefereixo?
 -Tots els que ens alegren la vida amb els seus cant.

-Els meus autors preferits en prosa?
 -Són molts. Des de Ramon Llull fins a Joan Alavedra, passant per Maragall, Guimerà, Iglésies, Oliver, Pla, Gironella, Balmes, Torres i Bages, Tolstoi, Dostojevskij, Gorki, Papini...
 -Els poetes preferits?
 -Verdaguer, Guimerà, Carnér, Riba, Segarra, Pere Quart, Mn Geis, Arús, Ramon Moix, Alcover, Ribes, M.ª A.ª Salvà, Antoni Machado, Garcia Lorca, Pemàn...
 -Els herois de ficció?
 -Cap.
 -Les meves heroïnes de ficció?
 -Cap.
 -Els meus compositors preferits?
 -Són molts. Bach, Beethoven, Wagner, Shubert, Liszt, Schumann, Chopin, Falla, Albéniz, Granados, Vives i Pau Casals, entre molts d'altres i sens oblidar aquells del nostre folklore català que formen la gran anella dels compositors de sardanes.
 -Els pintors predilectes?
 -Tots aquells que amb el seu art fan vibrar la meva sensibilitat espiritual.
 -Els meus herois de la vida real?
 -La meva esposa i amb ella totes les mares i esposes que enalteixen la llar, els fills i la família.
 -Les meves heroïnes històriques?
 -Les que se'n han fet dignes.
 -Els noms que prefereixo?
 -Dolors, Cecília, Maria, Marta, Concep-

ció, Elisabet, Anna, Mireia, Emma, Pere, Jaume, Josep, Agustí i Ricard, Francesca, Rosa i Antònia.
 -Què detesto més que res?
 -La mentida, la hipocresia i la maldat.
 -Quins caràcters històrics menyspreu més?
 -Tots aquells que han utilitzat la raó de la força en contra de la força de la raó.
 -Quin fet militar admiro més?
 -Cap.
 -Quina reforma admiro més?
 -Totes aquelles que condueixen al millorament moral de la humanitat.
 -Quins dons naturals voldria tenir?
 -Intel.ligència, humilitat i generositat.
 -Com m'agradaria morir?
 -Amb pau cristiana i rodejat dels meus estimats.
 -Estat present del meu esperit?
 -Ple de fe i esperança en l'adveniment d'un món millor presidit per l'amor i la fraternitat.
 -Fets que m'inspiren més indulgència?
 -Els derivats de la ignorància o els promoguts per una deformació congènita.
 -El meu lema?
 -Pau, Amor, Llibertat i Progrés.
 -(Un vell somni... Resulta quimèric de tant bell...)